

**Maskavas un visas Krievzemes Patriarha KIRILA
Kristus Piedzimšanas svētku vēstījums
virsganiem, draudžu ganiem, diakoniem, mūku kārtai
un visiem uzticamajiem Krievzemes Pareizticīgās Baznīcas bērniem**

**Augstisvētītie virsgani, godātie tēvi,
godājamie inoki un inokiņas, dārgie brāļi un māsas!**

Šajā svētajā naktī es vēršos pie jums visiem, kuri dzīvo dažādās valstīs, pilsētās un ciemos, bet veido Vienotu Krievzemes Pareizticīgo Baznīcu, un no sirds sveicu jūs pasauli pestījošajos Kristus Piedzimšanas svētkos. Sirsnīgi sveicu jūs, mani dārgie, un lūgšanās vēlu, lai mēs visi piepildītos ar garīgu prieku no kopīgas līdzdalības šajos dižajos svētkos un izbaudītu ticības svētku prieku kā Dieva dēli un meitas un *Kristus draugi* (Jņ. 15, 14).

Šodien, aperot Dieva iemiesošanās noslēpumu, mēs cenšamies saprast, kāda ir šī, pirms divtūkstoš gadiem Bētleme notikušā, notikuma nozīme, un kāds tam ir sakars ar mums un mūsu laikabiedriem.

Svētais apustulis Pāvils raksta: „*Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu (Vienpiedzimušo) Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības*” (Gal. 4, 4-5). Bet kas tad ievadīja šo laika piepildīšanos? Visa cilvēces vēsture līdz Kristus Piedzimšanai pēc būtības ir Dieva meklēšanas vēsture, kad labākie prāti centās saprast, kas tad ir tā pārdabiskā spēka avots, kura klātesamību tā vai citādi savā dzīvē izjūt katrs cilvēks.

Dieva meklēšanas ceļā cilvēki, pūloties iegūt patiesību, grima visdažādākajos maldos. Bet ne cilvēka primitīvās bailes draudīgo dabas parādību priekšā, ne dabas stihiju, elku, bet reizēm arī sevis pašu, dievišķošana, pat ne tās nedaudzās atklāsmes, kas apgaismoja pagānu filozofus, neatveda ļaudis pie īstenā Dieva. Un „*kad pasaule ar savu gudrību Dievu Viņa gudrībā neatzina*” (1 Kor. 1, 21), Viņš vēlējās Pats nonākt pie ļaudīm. Ar gara acīm mēs saskatām *lielo dievbijības noslēpumu*: Radītājs top līdzīgs radītajam, pieņem cilvēcisko dabu, cieš pazemojumus, mirst pie krusta un augšāmceļas. Tas viss ir pārāks par cilvēka saprātu un ir brīnums, kas atklāj cilvēkiem Dieva Atklāsmes pilnību par Sevi Pašu.

Kristus piedzima – un pasaule ieguva cerību, Kristus piedzima – un mīlestība valda mūžīgi, Kristus piedzima – un debesis noliecās līdz zemei, Kristus piedzima – un Bētleme zvaigzne norāda patieso ceļu pie Dieva, Kristus piedzima – un lai neviens vairs netic ļaunuma uzvarai, jo „*ar svētību jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana*” (Ef. 2, 8).

Gaidot un paredzot Mesijas nākšanu, pravietis Jesaja izsaucas: „*Ar mums ir Dievs!*” (Jes. 8, 10). Viņa Dieva iedvesmotie vārdi arī šodien ir neizsakāma prieka avots miljoniem kristiešu. Piedzimis Bētleme, Kungs dzimst mūsu sirdīs un ir kopā ar mums, ja mēs glabājam uzticību Viņam un Viņa dibinātajai Baznīcai. Viņš ir ar mums, kad mēs darām labus darbus. Viņš ir ar mums, kad palīdzam tuvākajiem. Viņš ir ar mums, kad mēs līdzī jūtam un līdzī ciešam. Viņš ir ar mums, kad samierinām naidniekus. Viņš ir ar mums, kad mēs piedodam un nepiezinām ļaunu.

Viņš ir ar mums, kad lūdzamies un piedalāmies Baznīcas Sakramentos, visvairāk – Pateicības Sakramentā, Svētajā Euharistijā.

Kristus Piedzimšanas svētki mums vēsta par pašu galveno: mēs esam aicināti iemācīties mīlēt Dievu un kalpot Viņam, mūsu Pestītājam, Tam, Kurš dāvājis šo pestīšanu visām tautām un uz visiem laikiem, Kurš arī šodien izstiep Savas rokas pret katru no mums. Apgūstot patiesas Dieva godāšanas iemaņas un dievbijīgi stāvot Viņa priekšā, mēs vienlaikus ar to iemācāmies kalpot arī mūsu tuvākajiem, izrādot *ticību, kas darbojas mīlestībā* (Gal. 5, 6).

Un mums ir atlicis paveikt pavisam nedaudz – atbildēt uz pestījošo Dieva svētību ar savu paklausību, savu uzticību Kunga vārdiem, savu vēlēšanos izpildīt Viņa baušļus. Ja mēs apgūsim šo diženo patiesību, tad ļoti daudz kas mainīsies ne tikai mūsos pašos, bet arī ap mums. Mēs spēsim pareizi sakārtot vērtību prioritātes, mēs spēsim mierīgi, nešauboties un pārliecināti iet pa mums no augšas paredzēto dzīves ceļu, dodot godu un pateicoties Dievam.

Bet lai sasniegtu šādu stāvokli, mums jābūt pareizticīgiem ļaudīm ne tikai pēc socioloģiskajām aptaujām, bet pēc savas visdziļākās pārliecības un dzīves veida, kādi dziļi ticīgi un Dievu mīloši ļaudis bija mūsu dievbijīgie senči. Viņu vidū īpašu vietu ieņem Krievzemes kristītājs, svētais apustuļiem pielīdzināmais lielkņazs Vladimirs. Šogad mēs atzīmēsim viņa nāves tūkstošgadi. Tieši viņam mēs esam pateicīgi par to, ka esam augstā kristieša vārda nesēji un visi kopā veidojam vienotu vēsturiskās Krievzemes pareizticīgo brāļu tautu saimi. Tā ir bijis, ir, un būs. Un nekādi laicīgi nemieri un pārbaudījumi, nekādi ārēji spēki nespēs saraut Kijevas kristību mantinieku gadsimtiem senās garīgās un kultūras saites.

Šajās svētajās Kristus Piedzimšanas svētku dienās visas baznīcas pilnības un mana visdziļākā lūgšana ir par mieru Ukrainas zemē. Neatkarīgi no savu bērnu dzīvesvietas, no viņu politiskajiem uzskatiem vai izvēles, Krievzemes Pareizticīgā Baznīca pilda to atbildīgo misiju, kuru Tai uzlicis Pats Kristus (Mt. 5, 9). Tā ir darījusi un dara visu iespējamo, lai samierinātu ļaudis un palīdzētu viņiem pārvarēt ienaida sekas.

Jebkuras opozīcijas, ienaida un šķelšanās pamatā ir grēks. Tas, pēc sirdsskaidrā Čelijes Justiniāna vārdiem, „*ar visiem saviem spēkiem dara vienu: atņem cilvēkiem dievišķo un cilvēcisko*” (sirdssk. Justīns (Popovičs), Filozofiskie dziļumi). Un mēs redzam, kādā briesmīgā stāvoklī reizēm atrodas cilvēks, kurš zaudējis Radītāja dāvāto cieņu.

Baznīca Dieva vārdā, nenogurstoši vēstot cilvēkiem *lielo prieku* (Lk. 2, 10) par Pestītāja dzimšanu, aicina ikvienu uz zemes dzimušo noticēt un mainīties uz labu. Tā piedāvā augšupceļu: no meklējumiem – uz Dievapziņu, no Dievapziņas – uz saskarsmi ar Dievu, no saskarsmes ar Dievu – uz Dievlīdzību. Svētītājs Afanasijs Lielais, kurš dzīvoja IV gadsimtā Aleksandrijā, pārsteidzošos vārdos izsacījis Pestītāja pasaulē nākšanas mērķi: „*Dievs kļūva par cilvēku, lai cilvēks kļūtu par dievu*”. Ne pēc savas dabas, bet pēc Dievišķās svētības. Gadsimtiem ilgā Baznīcas pieredze liecina: patiesa pārvēršanās, dievišķošanās notiek ar svētības darbību caur brīvprātīgu Dieva un cilvēka sadarbošanos. Un tā tiek sasniegta ar darbu, paklausībā Radītājam, bet nevis pieņemot sātānisko čūskas kārdinājumu, kas piedāvāja mūsu pirmvecākiem baudīt no laba un ļauna atzišanas koka un tajā pašā brīdī *kļūt kā dieviem* (1. Moz. 3, 5). Katrs, kurš dzīvo ticībā, zina, ka tieši uzticība Dievam attur

viņu no ļauniem darbiem un domām, ka tieši ticība viņu iedvesmo uz darbiem par slavu Dievam un par labu tuvākajiem.

Apsveicot visus jūs dižajos Kristus Piedzimšanas svētkos un Jaunajā gadā, gribu no sirds novēlēt jums labu veselību, mieru, labklājību un bagātīgu palīdzību no augšienes bezgrēcīgajā ceļā, sekojot mūsu Kungam un Pestītājam.

Bet visas žēlastības Dievs, kas mūs Kristū ir aicinājis Savā mūžīgajā godībā, Pats jūs... sagatavos, stiprinās, spēcīnās, darīs pastāvīgus. Viņam vara mūžu mūžos. Āmen (1 Pēt. 5, 10-11).

MASKAVAS UN VISAS KRIEVZEMES PATRIARHS

*Maskava,
Kristus Piedzimšana
2014./2015. gads*